

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-10-29675 בן דוד נ' אמיתי

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת שושנה שטמר, שופטת עמיתה

המערער שמעון בן דוד
ע"י עו"ד הראל לפידות

נגד

המשיב אסף אמיתי
ע"י עו"ד אוהד מרחב

פסק דין

1. ערער על פסק דין מיום 11/7/18, שניתן על ידי כב' השופטת הדסה אסיף בתיק 49131-02-16 בבית משפט השלום בחדרה. פסק הדין דן בתביעתו של המערער לפיצויים בסכום של 100,000 ₪ בטענה כי נגרמו לו נזקים עקב פרסום לשון הרע, כמשמעותה בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ח-1965 (להלן "חוק איסור לשון הרע"). התביעה נדחתה, ומכאן הערער, שעיקר המחלוקת בו היא, אם נכון פסק בית משפט קמא כאשר קבע כי מהפוסט (רשומה) בפייסבוק, שנטען כי היה בו לשון הרע נגד המערער, לא עולה כי הוא כוון נגד המערער או כי הובן ככזה.

רקע עובדתי

2. הרקע העובדתי העולה מפסק הדין ומטיעוני הצדדים לפניי הוא כדלקמן:

המערער ואביו של המשיב מתגוררים באותו רחוב בבנימינה, כשבתיהם נמצאים זה מול זה. על אף שכנותם או בשל שכנותם, יש ביניהם מערכת יחסים עכורה וקשה שמשתרעת על פני כעשר שנים, ככל הנראה על רקע התנגדותו של המערער לכך שאביו של המשיב חילק את ביתו והוא משכיר חלקים ממנו לדיירים ועל רקע התנגדותו של המערער שבאי ביתו של אביו של המשיב, יחנו במקומות חניה במקום ציבורי סמוך לביתו. בין המערער לבין אביו של המשיב מתנהלים והתנהלו מספר הליכים משפטיים ותלונות במשטרה. המשיב איננו מתגורר בבית אביו; הוא נשוי ומתגורר בחדרה מאז 2012.

3. המשיב פרסם ביום 11/6/2014 בפייסבוק את הפוסט שלהלן:

"אני בכוונה בוחר לשתף את הסיפור הבא כאן מול כולם ובגלל כבוד מסויים לחלק מאותה משפחה אני בוחר להשאיר את הדברים בעילום שם. כרגע. אבל הייתי חייב.... זה סיפור שמתגלגל כבר שנים. כל כך עצוב לי לראות סבא שגילו מתנשא מעל ה-50 פלוס נשוי עם משפחה מנכ"ל לחברה מסויימת שעושה מעשים של סמרטוט. הלשנות מוזרות ושקריות... התנכלויות קללות ומידי פעם אלימות.. שכנים עוברי

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-10-29675 בן דוד נ' אמיתי

תיק חיצוני:

1 אורח ואורחים תמימים שעברו את "מכת השכן" הזו. לאותו סבא יש כבר יש מספר
2 תלויות במשטרה שעומדות כנגדו. אותו סבא צועק, מקלל, מגדף, מלשין, ממרמר
3 וגורם לסבל סביבתי שלא נגמר ואף אחד לא נשאר חייב... אותו סבא אף ניסה
4 להרביץ לא פעם ולא פעמיים לשכנים ועוברי אורח תמימים כולל מבוגר בן 80 ואשה
5 שקטפה תותים וילד בן 17 שזרק זבל בנוסף לקללות ביזיוניות על כל הבאים ושבים
6 וזה רק על קצה המזלג".

7
8 4. המערער טען בבית משפט קמא, כי הפרסום מתייחס אליו והוציא דיבתו רעה. המשיב לא
9 הכחיש כי מדובר בלשון הרע ולא טען "אמת דיברתי" או הגנה אחרת על פי חוק איסור לשון הרע,
10 אולם לעמדתו, וזוהי טענת ההגנה היחידה שלו, הוא לא התכוון בפרסום למערער ולא ניתן היה לזהות
11 את המערער מהדברים שפורסמו. מנגד טען המערער כי ניתן לזהותו מתוך הפרטים שהופיעו בפרסום:
12 הוא המנכ"ל היחיד ברחוב, ובחצרו גדל עץ תות גדול, שהוא אף היחיד ברחוב. מדובר ביישוב שכולם
13 מכירים בו אותו, מה גם שהוא יליד הישוב, ועובדה היא לטענתו, שחבריו של בנו, זיהו שמדובר בו,
14 והם היו אלו שהפנו אותו לפרסום. גם יתר הפרטים, לרבות פוסט נוסף שהמשיב פרסם בתגובה
15 לתגובות של חבריו בפייסבוק על הפוסט הראשון, קושרים את המערער באופן שקורא אובייקטיבי
16 יבין כי מדובר בו בשני הפוסטים.

פסק דינו של בית משפט קמא

17
18 5. בית משפט קמא קבע, כי המערער לא הוכיח שהוא המנכ"ל היחיד ברחוב שבו הוא ואביו של
19 המשיב מתגוררים, שמלבד המערער ובני משפחתו, שהם בעלי עניין במחלוקת, לא הובאה עדות של
20 מישהו שזיהה את המערער כנשוא הפוסט. זאת ועוד מלשון הפוסט עולה כי הוא מתייחס לשכן של
21 המשיב, שאיננו שכנו של המערער, אלא גר בחדרה. מכאן מסקנתו של בית משפט קמא כי לא הוכח,
22 שהפוסט התייחס למערער. בית משפט קמא הוסיף שאפילו התייחס הפוסט למערער – הרי מלבד
23 משפחתו של המערער, אדם זר, סביר, לא היה חושב שמדובר במערער.
24 עוד נקבע, שאפילו הבינו בני משפחתו של המערער, כי הפוסט התכוון אל המערער, ונפגעו
25 מהפרסום, הרי מאחר שגם בני המשפחה מעורבים בסכסוך באופן אישי, אין מקום לפסוק למערער
26 פיצוי כלשהו.
27 לפיכך, דחה בית משפט קמא את התביעה וחייב את המערער בהוצאותיו של המשיב בסכום
28 של 5,850 ₪.
29

טיעוני המערער בערעור

30
31 6. המערער טען כי למשיב יש בפייסבוק 1,882 חברים. היו לפוסט 15 תגובות של אנשים שונים
32 בתוספת לעוד כשמונה "לייקים". די לגירסתו של המערער להפנות לפוסט נוסף אותו כתב המשיב
33 כתגובה לפוסט הראשון, ושנוסחו להלן, על מנת להבין כי בפוסט הראשון מדובר בו:
34

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-10-29675 בן דוד נ' אמיתי

תיק חיצוני:

- 1
2 "לפני שבועיים חנתה בשכונה בחורה שהגיעה לבחור שמתגורר אצלנו (כדין וכחוק
3 כולל מס וכן למקרה שהוא עדיין לא מבין הגולם)... בקיצור חנתה מול הבית שלו
4 שזה גם מותר כי זה אפור והיא לא חסמה לו את החניה הפרטית בשום צורה היא
5 פשוט חנתה מחוץ לבית שטח עירוני לכל דבר... מבלי להתעצל הוא יצא בשעה 22:00
6 הוציא את שני הרכבים שלו חסם אותה מקדימה ומאחורה ולא הסכים להזיז את
7 המכונית בשום פנים ואופן ואף ניסה לריב מכות עם הדייר עצמו קילל את הבחורה
8 שהרכב שלה וניסה להרביץ לחבר של אחותי ועד שלא הגיעה משטרה לא הסכים
9 להזיז את הרכב, למזלנו היו המון עדים שראו ושמעו לא בשביל המשטרה בשביל
10 העדות שמישהו אחר ידע שהוא כזה... דברי ם אלו קרו לפחות עשר פעמים עם חסימת
11 רכבים עד שבאה ניידת שברוב המקרים השוטרים גם נלחמים איתו שיזיז את הרכב.
12 לפני שבוע וחצי ישבנו אני ואבא שלי בגינה שותים קפה והוא חזר מקניות והתחיל
13 לקלל משום מקום (את זה דווקא צילמתי זה פשוט ביזיון) כי רק אלוהים יודע מה
14 הפריע לו ניגשתי אליו ואמרתי לו שמע יש לך טענות בוא נשב כמו ילדים גדולים עם
15 צד שלישי נייטרלי עורך דין מצדי וננסה למצוא אמצע אנחנו מוכנים לוותר על כל
16 מה שתרצה רק תן לחיות בשקט... הוא לא הסכים ושוב אמר "עד שתעזבו פה".
17
18 אעיר, כי מפוסט זה עולה, לדעתי, כי המדובר בבית עם גינה שבו גר אביו. כן עולה הריב על
19 החניות.
20
21 7. עוד טען המערער כי אחד המגיבים לפוסט כתב "אסף, יש אגדה שמספרת על תושב בנימינה".
22 כמו כן הוסיף כי המשיב לא הכחיש שברחוב בו מתגורר אביו, יש רק מנכ"ל אחד ורק עץ תות אחד.
23 מדובר במושבה קטנה, שכולם מכירים את כולם, כאשר המערער הוא יליד בנימינה, החי בה תמיד,
24 ושילוב כל העובדות הללו, אינו מותיר מקום לספק כי מדובר במערער.
25
26 8. המערער הוסיף, כי נטל השכנוע שהפוסט איננו מדבר עליו הוא על המשיב, שכן משטען המשיב
27 כי מדובר בישות היפוטטית, וכל הרמזים בפוסט מתאימים למערער, היה עליו להוכיח ביתר שכנוע כי
28 אין המדובר במערער. היה עליו להוכיח את טענתו האבסורדית כי גם במקום מגוריו, בחדרה, יש
29 מנכ"ל בן 50 שהוא סבא, ושבחצרו יש עץ תות, שהוגשו תלונות על ידו ושיש ביניהם ריב מזה שנים
30 רבות ומחלוקות על חניות, לרבות בין המערער לבין הדייר של אביו של המשיב.
31
32 **טיעוני המשיב בערעור**
33 9. המשיב תמך בפסק דינו של בית משפט קמא. לטענתו הוא לא התכוון למערער, והציבור לא
34 יכול היה לזהות בפוסט את המערער. לעמדתו המערער הוא איש מדנים, המחפש כיצד לפגוע בו.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-10-29675 בן דוד נ' אמיתי

תיק חיצוני:

דיון והכרעה

10. אקדים מסקנה לדיון ואכתוב שהערעור יתקבל על ידי. להלן הנמקתי.
אדגיש שוב שלא הייתה מחלוקת כי המשיב פרסם לשון הרע. סעיף 1 לחוק קובע מתי
דברים שנאמרו או פורסמו יהו לשון הרע:

1" לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג
מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

בתיאורים שתיאר המשיב בפוסט (וגם בתגובתו למגיבים, שצוטטה לעיל) יש לשון הרע:
המשיב מתאר את מעשיו של המערער כמעשים של סמרטוט, שהוא אלים שאף מכה בפועל, מלשין,
נוהג לקלל, נוהג להתעמר בשכנים ובעוברי אורח, גורם לסבל שכונתי. עולה מדברים אלו ומהסעיף
שצוטט לעיל, כי הדברים שפורסמו עלולים היו להשפיל את המערער ולעשותו מטרה לשנאה, לבוז או
ללעג.

האם הקורא הסביר הבין כי המדובר במערער

11. סעיף 2 (ב) לחוק קובע כי:

2" (ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:

(1) אם הייתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאחד אחר זולת
הנפגע.

(2) אם הייתה בכתב והכתב עשוי היה לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע"
(ההדגש בקו הוא שלי, ש.ש).

אין ספק כי פרסום בפייסבוק הפתוח לכל דיכפין, כפי שהיה כאן, היה עלול להגיע ליותר
מאשר למערער. הכוונה בעיקר לאלו שהנסיבות מוכרות להן, כמו חבריו של המשיב, אלו שמכירים
את המערער ואת הריב בין השכנים ובוודאי משפחתו של המערער.

12. סעיף 3 לחוק איסור לשון הרע, קובע כדלקמן:

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-10-29675 בן דוד נ' אמיתי

תיק חיצוני:

- 1 "אין נפקא מינה אם לשון הרע הובעה במישרין ובשלמות, או אם היא והתייחסותה
2 לאדם הטוען שנפגע בה משתמעות מן הפרסום או מנסיבות חיצוניות, או מקצתן מזה
3 ומקצתן מזה"
4
5 13. ההלכה היא כי הבחינה, אם ניתן היה להבין מהפרסום שהוא מכוון לאדם מסויים היא
6 אובייקטיבית ונלמדת מכל הנסיבות הקשורות בפרסום – הן אלו שעולות מלשון הפרסום והן אלו
7 שעולות מהנסיבות לרבות החיצוניות. השופט דנציגר בע"א 8345/08 עופר בן נתן ואח' נ' מוחמד בכרי
8 (ניתן ב-27/7/11) (סעיפים 34-35) ריכז את ההלכות הנוהגות לעניין זיהו הנפגע:
9
10 "דרישת הזיהוי הינה דרישה מהותית ולא טכנית. השאלה אינה האם שמו
11 של אדם צויין באופן מפורש בדברים שפורסמו. כפי שנקבע בסעיף 3 לחוק,
12 דרישת הזיהוי תמולא באותם המקרים בהם מיוחסים דברים שפורסמו לפרט
13 הטוען לפגיעה באופן משתמע מן הפרסום או כתוצאה מנסיבות חיצוניות או
14 משילובם של הפרסום והנסיבות החיצוניות (ראו: גנאים, קרמניצר ושנור, בעמ'
15 165 ו-234; שנהר, בעמ' 116 ו-124-125; ע"פ 37/50 שטרנהל נ' היועץ המשפטי
16 לממשלת ישראל, פ"ד ו(1) 119, 124 (1952) (להלן: עניין שטרנהל); וכן השוו
17 לדין האנגלי: *David Price and Korieh Duodo Defamation Law*,
18 *Price & Procedure and Practice* (3rd Ed., 2004), בעמ' 31-34 (להלן: Price &
19 *Duodo*; Gately, בעמ' 213-216).
20 35. ככל שהדברים נוגעים לדרישת הזיהוי, מתבטא הדבר בבחינה, על פי מדד
21 אובייקטיבי, האם האדם הסביר היה קושר בין הדברים לבין הפרט ומזהה
22 אותם כמי שהתייחסו אליו. בהעדר זיהוי של הפרט וייחוס הדברים אליו -
23 לא עלולה להיגרם פגיעה בשמו הטוב אף אם הוא עצמו חש שרגשותיו נפגעו.
24 המבחן האובייקטיבי נגזר ממהות הזכות לשם טוב - הערכת הסביבה את
25 הפרט (השוו: ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג(2) 333, 337 (1989);
26 ע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד
27 לא(2) 281, 293 (1977)].
28

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-10-29675 בן דוד נ' אמיתי

תיק חיצוני:

1 כך למשל, במקרים בהם לא נזכר שמו של אדם בדברים שפורסמו אך נזכרים
2 או מוצגים פרטים המביאים לזיהויו בידי הסביבה הקרובה לו או אף בידי
3 סביבה רחבה יותר - יכול שיימצא המפרסם (או יתר האחראים לפרסום) חייב
4 בגין הוצאת לשון הרע, ובלבד שהמדובר בנתונים שהם בידיעתם הרגילה של
5 אלו ששמעו את הדברים או קראו אותם (השוו: עניין אפל, בעמ' 616-617;
6 גנאים, קרמניצר ושנור, בעמ' 408 בו מובא סעיף 3(א) לנוסח החוק המוצע על
7 ידם)."

8
9 ובע"א 1104/00 אפל נ' חסון, כתבה השופטת בייניש (כתוארה אז) דברים המתאימים לענייננו,
10 כדלקמן:

11
12 "המחלוקת בין הצדדים נסבה על משמעותו של הפרסום – האם טמונה בו לשון הרע
13 כנגד המערער על-פי סעיף 1 לחוק אם לאו. שאלה זו היא במהותה פרשנית. פרשנות
14 הפרסום תיעשה על-ידי בית-המשפט תוך עיון בפרסום עצמו בלא להיזקק בדרך-כלל
15 לעדויות ולראיות בשאלת משמעות הפרסום. כבר נקבע בפסיקתנו כי המבחן בעניין
16 זה הוא אובייקטיבי: מהו המובן שהאדם הסביר והרגיל היה מייחס לפרסום, ואם
17 היה באותו מובן כדי לפגוע בשמו הטוב של התובע. בהתאם לכך, אין חשיבות לכוונת
18 המפרסם או לדרך שבה הובן הפרסום על-ידי הטוען לפגיעה בו (ראו: פרשת הוצאת
19 עתון "הארץ" בע"מ הנ"ל [1], בעמ' 293, 300-301; ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג
20 (להלן – פרשת מיכאלי [2]), בעמ' 562; וראו גם Brazier & Murphy *supra* [16],
21 *at pp. 435, 446* וכן *Carter-Ruck, Walker & Starte supra* [17], *at p. 42*."

22 14. עולה מכאן שלא היה הכרע על בית משפט קמא להדרש לשאלה אם המערער הוכיח כי המשיב
23 התכוון בפוסט אליו, שכן כוונתו של המערער איננה קובעת, אלא הפירוש האובייקטיבי של הפוסט.
24 על כל פנים, לדעתי, עולה מכל הנסיבות, כי המשיב התכוון למערער. צדק המערער בטענו כי
25 משהצטברו נסיבות המראות כי הפוסט כוון אליו, לא היה מספיק שהמשיב ישיב בכך שהתכוון לאדם
26 ערטילאי (וראו גם בספרו של אורי שנהר דיני לשון הרע עמ' 124).

27
28 15. שלא כבית משפט קמא אני סבורה כי היו אנשים אשר הבינו מהפרטים והנסיבות הקשורות,
29 כפי שהקורא הסביר, במקומם ובידיעותיהם, היה מבין, כי המדובר הוא במערער. במיוחד כך הוא
30 הדבר לאחר פרסום הפוסט השני, אשר הבהיר כי מדובר בשכן של אביו, המתגורר בבנימינה. בנידוננו
31 המשיב ומשפחתו, המערער ומשפחתו, תושבי בנימינה שהיא עדים לריב ולמחלוקת, יכלו בהחלט
32 להבין כי המדובר במערער. בפרסום עצמו מופיעים הפרטים הבאים: מדובר בשכן, מדובר שיש
33 עמו ריב ממושך, של שנים, מדובר בסב כבן יותר מ-50, היו תלונות מצדו, יש לו עץ תותים והוא מנכ"ל.

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-10-29675 בן דוד נ' אמיתי

תיק חיצוני:

1 אם היו עדיין ספיקות, בא הפוסט השני של המשיב ומבהיר: מדובר בסכסוכים לגבי החניות (ועל כך
2 העיד העד, סמיון רחמן, אשר תאר כי הגיעה חברה לדירתו, ששכר בביתו של אביו של המשיב, וכי
3 המערער חסם לה את הרכב וסרב לתת לה לצאת מהחניה, ואף הגיב באלימות מילולית וכי רק
4 משהגיעה המשטרה, הוא פינה את רכביו החוסמים).

5
6 16. העידו בני משפחתו של המערער, אשר מסרו בעדותם כי הודע להם על הפרסום ממכרים וכי
7 הם עיינו בו והבינו כי מדובר על המערער וכי הם נפגעו מכך (לעניין זה העידו שלושה: המערער, בנו,
8 וכלתו). די באלו על מנת לקבוע כי הפרסום הגיע לאדם נוסף על המערער. ככל שהם נחשפו לפוסטים,
9 אין נפקא מינא אם הם בני משפחה.

10
11 17. בנסיבות אלו, אני קובעת כי הוכח שהמשיב התכוון בפוסט למערער ומעשיו וכי הדברים הגיעו
12 פרט למערער לאנשים נוספים, שיכלו להבין כי המדובר במערער, ולמצער בני משפחתו של המערער,
13 אשר הבינו בפועל כי הפוסטים הם על המערער, והיה בכך כדי לפגוע בו ובהם. מסקנתי היא מכאן, כי
14 הוכח שהמשיב עוול כלפי המערער בעוולה של פרסום לשון הרע. אעבור עתה לשאלת הפיצוי.

הפיצויים.

15
16
17 18. העוולה של פרסום לשון הרע, איננה כוללת בין יסודותיה את רכיב הנזק, אולם על מנת לזכות
18 בפיצויים בגין עוולה זו על התובע להוכיח נזק (וראו עמ' 367 בספרו של **אורי שנקר** דיני לשון הרע).
19 זאת אלא אם תבע הנפגע על פי סעיף 7א(א) לחוק איסור לשון הרע, הקובע פיצוי סטאטוטורי.

20 לעמדתי המערער לא הוכיח מהם נזקיו, אולם, בנסיבות שלפני, ניתן להעריך את הפיצוי בשל
21 עוגמת הנפש. בבואי להעריך את הפיצוי למערער, לקחתי בחשבון עובדות שיש בהן כדי להקטין את
22 גובה הפיצוי: סביר להניח כי מיהות האדם נגדו פורסם הפוסט, הובנה למספר מוגבל של אנשים. כמו
23 כן לא הופיעו בפוסט דברים יוצאי דופן בגסותם או בחומרתם. המשיב אף הסביר כי אינו רוצה לפגוע
24 במשפחתו של מושא הפוסט ולכן איננו מפרסם את שמו. זאת ועוד אין מחלוקת כי היה ריב קשה בין
25 השכנים וכי, כך עולה מהעדויות בתיק, גם המערער תרם חלקו למחלוקת כשהוא מתבצר באופן מוזר
26 בעמדותיו (לגבי החניה). אין גם מחלוקת כי הצדדים התלוננו זה על זה במשטרה. כך שחלק גדול
27 מהפוסט, על אף שלא נטענה הטענה של "אמת דיברתי" איננו סוטה מהאמת (וראו כי בין יתר
28 השיקולים יקח בית המשפט בחשבון גם את התנהגותו של התובע לפני הפרסום **בספרו של שנקר עמ'
29 370**). בנסיבות שלפני, שוכנעתי כי המערער תורם באופן אקטיבי ביותר לסכסוך בין הצדדים, כשהוא
30 מתגרה במשיב ובאביו ובמשפחתו (וראו למשל את תצהירו של העד רחמן סמיון מטעם המשיב "בכל
31 התקופה שהתגוררתי סמוך לתובע הייתי עד לסכסוך שכנים קשה מאד שחרג מכל פרופורציה והגיון"
32 (סעיף 12 לתצהיר)).

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-10-29675 בן דוד נ' אמיתי

תיק חיצוני:

- 1 19. בהתאם למסקנותי דלעיל, בסעיף הקודם, החלטתי לפסוק למערער סכום מצומצם, שאני
2 מעמידה אותו על 5,000 ₪ כפיצויים בגין עוגמת הנפש. אוסיף כי גם אם התביעה הייתה לפיצוי
3 הסטאטוטורי, הייתי מחייבת באותו הסכום.
4
5 20. כמו כן, בהתחשב בכל הנסיבות עליהן עמדתי לעיל, וכן בהתחשב כי המערער הגיש תביעה
6 קודמת ומחק אותה, והמשיב לא זכה בהוצאות, אני מחייבת את המשיב לשלם למערער הוצאות
7 ושכ"ט מופחתים בשתי הערכאות בסכום כולל של 3,500 ₪.
8 לשם הסרת ספק, החיוב של המערער בבית משפט קמא לשלם למשיב הוצאות ושכ"ט עו"ד
9 מבוטל.
10
11 21. ככל שהמערער הפקיד עירבון בערעור יש להחזירו למערער באמצעות בא כוחו.
12
13 **הערה: פסק הדין תוקן ביום 27/1/19 על ידי החלפת של עורך הדין של המערער.**
14
15 ניתן היום, י"ט שבט תשע"ט, 25 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.
16
17

שושנה שטמר, שופטת נעמיתה

- 18
19
20

